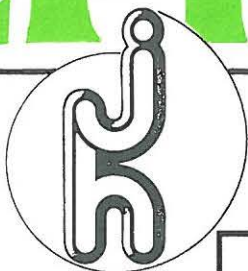

3.
1992

62. JIRÁSKOVA HRONOVA

NEDĚLE 2. SRPNA

střípky

Z KORESPONDENCE

Zlín 1. 8. 92.

dr. M. Strotzer.

Pane doktore nezlobte se ale nemohu přijet s maminkou v nemocnici komplikovane. Moc se omlouvam vysvetlim podrobneji v dopise.

Pitinsky

(Jako lektor diskusního semináře laskavě zastoupí J. A. Pitinského Petr Lébl.)

Hluboka nad Vltavou 23. 7. 92.

dr. M. Strotzer.

Nemohu na Hronov dopis nasleduje omlouvam se. Cisar.

Vážený a milý pane kolego, předpokládám, že jste už dostal můj telegram a stejně tak předpokládám, že Vás nepotěšil. Ale je to skutečně tak: z vážných rodinných důvodů ani Mirka ani já nemůžeme letos na Hronov. Takže po letech budu chybět. Omlouvám se, že to tak dopadlo, není mým zvykem odříkat věci domluvené a jasné, ale tentokrát to prostě jinak nejde. A doufám, že oba zbývající pánové to bez problémů zvládnou.

Srdečně zdraví Císař.

(Jana Císaře stejně laskavě zastoupí Jiří Hraše.)

Výherci soutěže...

...o věcný dar proti podpisům prodavaček z obuvnictví VERA se stali Petra a Roman z Mělníka, seminaristé ze třídy prof. Scherhaufera:

„Zpravodaj jsme si koupili po skončení semináře, ve 14.00. Šli jsme si sednout do kavárny „C“, otevřeli jsme časopis, viděli tam podpis P. Lébla - připomnělo nám to slohovku žáka šesté třídy. Nechtěli jsme věřit, že by to byla vážnost... Pak jsme začali obědvat. V polovině oběda Roman přestal jíst a řekl: Už to mám. A šli jsme do obuvnictví“.

Odpoledne převzali výherci věcnou cenu a přijali gratulace všech redaktorů Zpravodaje. Ještě jednou gratulujeme.

Artama otevřela svůj krámek na schodech JD

Z nabídky titulů jinde ztěžší dosažitelných:

Z. Hořínek - Nové cesty divadla	12,- Kčs
Z. Hořínek - Divadlo a divák	12,- Kčs
Pleskot - Příspěvek k teorii divadla	3,- Kčs
Česal - Živý herec na loutk. divadle	10,- Kčs
Pošíval - Základy pojmů v dram. umění	8,- Kčs
3 x Erben - Dramatika	10,- Kčs
3 x Čapkové - Dramatika	24,- Kčs
Dramatika sov. států	3,- Kčs
Borešová - Monology 20. století	8,- Kčs
Bloudění a východiska	10,- Kčs
Tabuizovaná literatura	5,- Kčs
Šrámková - Hledání výrazu	24,- Kčs
Dvořák - Zkuste to s námi	4,- Kčs
Císař - Práce porotce v amat. d.	12,- Kčs
Müller - Barva, barevné světlo	4,- Kčs
Mlejnek - Děti v divadle	10,- Kčs
Novák - Zvuky v loutkové inscenaci	8,- Kčs
Machková - Zásobník dram. cvičení	20,- Kčs
Kubr - O divadlo života	3,- Kčs
Šrámková - Mimojazykové prostředky v um. před.	11,- Kčs
J. a J. Valentovi: Toulání s písničkami	20,- Kčs
Binderová - Dětem pro radost	10,- Kčs
Pemberton-Billing-Clegg - Vyučování dramatu	10,- Kčs
Štembergová-Pavelková: Výchova a dět. předn.	7,- Kčs
Machková: Drama v anglické škole	12,- Kčs
Zhoř: Škola výtvarného myšlení	30,- Kčs
Kolektiv: Přednes, interpretace, próza, verš	8,- Kčs
3 x Němcová - Dramatika	12,- Kčs
K činnosti zájmových kroužků - recitačně dramatických	10,- Kčs
Jiřina Novotná-Hůrková: Výslovnostní norma v uměl. přednesu	10,- Kčs
Eva Machková: Literatura pro děti a mládež	3,- Kčs

DNES:

9.00 Klub mladých divadelníků	SOU Velké Poříčí
9.00 Diskusní kluby	třídy SOU vedle ZŠ na nám.
13.30 Dětský den - lout. div.	park AJ
17.00 „Lucerna“ DS Boleradice	JD
17.00 „Faux Pas“ DS Excelsior Praha	Slavie
20.00 „Lucerna“ DS Boleradice	JD
20.00 „Faux Pas“ DS Excelsior	Slavie
21.05 „Černí baroni“ - film	dvůr ZŠ

ZÍTRA:

9.00 Klub mladých divadelníků	SOU Velké Poříčí
9.30 Diskusní kluby	třídy SOU vedle ZŠ na nám.
13.00 Pracovní setkání volného sdružení východočeských divadelníků	MS Slavie
17.00 „Lucerna“ TD Ořešchov u Brna	JD
17.00 „Příběh koňa“ DS VVTŠ	
Liptovský Mikuláš	Sokolovna
18.00 Folklorní soubor KYČERA	park AJ
20.00 „Lucerna“ TD Ořešchov u Brna	JD
20.00 „Příběh koňa“ DS VVTŠ	
Liptovský Mikuláš	Sokolovna
21.15 „TOP GUN“ - film	dvůr ZŠ

Dětský den

Dětské dny pořádají se ve znamení hesla „Vše pro dítě“, a to za účasti školních rad, učitelských sborů, žactva, samosprávy, i úřadů jiných. Pořad jejich je libovolný. (Program dětského dne možno obohatit slavnostním zasazením lípy nebo jiného stromu.) Tak radí Karel Čvančara.

Program dnešního dětského dne, který začíná ve 14.00 v hronovském parku vyplní představení loutkářských souborů z Náchodská. Ti z Vás, kteří mají zájem vystoupit, mají možnost tamtéž do 18.00. Neopomeňte lípy či jiného stromu k zasazení!

ČERNÍ BARONI

Podle stejnojmenného románu Miloslava Švandrlíka film natočil režisér Zdeněk Sirový. V hlavních rolích můžete vidět Pavla Landovského (major Haluška - „Terazky“), Ondřeje Vetchého (vojín Kefalín), Jiřího Schmitzera (poručík Hamáček), Miroslava Donutila (poručík Troník).

Závěrečné představení Jiráskova Hronova „Nejkrásnější válka“ netrvá 130 minut, jak bylo uvedeno v náborovém letáku, ale jen 1 hod. 30 min.

Primátor

PIVOVAR NÁCHOD 1872 1992

RECENZE

LÉČBA NEKLIDEM

Na Čmukaře z Modřišic se vždycky těším. Poté co mají za sebou úspěšnou sezónu s Lárkem Ičičkem, uvedeným mimo jiné i na zdejších prknech, možná ještě trošku víc. I když cítím, že je poněkud unfair srovnávat dvě inscenace od téhož souboru, nemohu se tomu vyhnout. Za prvé - poetiky obou představení jsou si velmi blízké. Za druhé - snaha rozvinout započaté, ale zároveň udělat to trošičku jinak, se mi zdá důvodem proč letošní inscenace nedopadla tak, jako loňská.

Především se změnil kolektiv co do počtu vystupujících. Ne, že by se vytratilo jiskření a radost ze spolupráce, chybí mi ovšem poselství, že to všichni prožívají teď, tady a společně. Dáda i Jarda jsou na jevišti osamocení a není to z důvodu, že se jedná v podstatě o sólové výstupy orámované upravenými úryvky ze stejnojmenné knihy. Spojovací proslovy na mě působí spíše jako snaha vytvořit dojem společného tématu pro všechny etudky. Technická komplikovanost (např. otáčející se deštník ve „Chvilce klidu“) a nedotažená organizace scény rozbíjí temporytmus inscenace, takže nás nutí prožívat představení v roli čekajících na další gag, čekajících na završení další anekdoty. To co bylo v Lárkovi Ičičkovi samozřejmě a působilo jako prostředek k přesahu sdělení zasahujícímu diváka, působí v Léčbě neklidem jako cíl. Víím, že to cíl není. Přesvědčuje mě o tom „Nevhodná pohádka“, kde se všichni jasně shodli na tom, co je lidské a přirozené a přidali k tomu srandu. Vždyť to jsou trhlá děcka ...!

Na Čmukaře z Modřišic se budu vždycky těšit.

Pavel Němeček

Kde se vzaly tu se vzaly, vystoupily z mapy MODŘIŠICE, a odtud ČMUKAŘI s Léčbou neklidem.

Zopakujme si pozorně, co se stalo: Skupina spřízněných duší vybrala spřízněného autora - literáta, vůle a láska provedly dramaturgii, která vyzkoušená a přichystaná na jevišti zaklapává a funguje.

Na začátku slibuje pán s papírkem LÉČBU, která zřejmě nebude ledajaká. Bude to léčba, která nás ještě víc rozlídí a roznemůže, než kdybychom se jenom trápili nemocí. K nemocnému pacientovi (divákovi) přichází laskavý pan doktor (Čmukař), strčí ho do pytle a trochu do něj kopne. Produkce je komponovaná jako osvětové pásmo. Osvěta spočívá v postupném odrazování, které dospívá k vrcholu v závěrečném vyrozumění: „Jestli si myslíte, že čekáme Vaš vděk, tak to se mýlíte...“ Je to zarážející informace, stejně jako je zarážející fakt, kolik je ve spolku vyhraněných osobností - ze šesti - šest. To je tedy povedené. Šest Čmukařů se vesele prochází bažinou a ještě si přitom trochu stepují. Takže: JESTLI SI MYSLÍTE, ŽE VÁS NEKDO ZA TO VAŠE VYKUTALENÝ DIVADLO SPRDNE, TAK TO STE SE TEDA PĚKNĚ SPLETLI.

Petr Lébl

Po loňských anglických pohádkách nám Čmukaři nabídli doušek pravého nefalšovaného anglického čaje - léčivého! - s typicky nahořklou příchutí hororové suchého humoru. Až kosti praští. Háčkované dečky tetiček, halící touhu spořádané anglické společnosti po doteku se světem závratné monstrozity, se na jevišti ocitly v podivuhodné spřízněnosti se světem rakvičkární - tradičního loutkářského žánru.

Pacienti - diváci ochotně a s důvěrou podstupují léčebnou kúru vyprávěčské mystiky živě se rodícího příběhu, očišťující psychodrama hrůzy humoru či humoru hrůzy; chvílemi s potěchou relaxují a uvolňují „vytáhané nervy“ na přednáškách ala Jára Cimrman. Ovšem nejúčinnější terapie je rozehrát v pacientu jeho samoléčebné síly. Kvalitativně vyšší a hlubší vztah lékař-pacient - vztah partnerský, nabízející prostor pro hru. Prámo „udice“ napětí vzniká z živého vztahu k věcem, jevů, postavám na jevišti vlastně neexistujícím. Dopřejme si tedy vonící a lákající šálek strachu, hrůzy, napětí. Na jazyku vychutnejme a pozorně sledujme proměnu v osvobozující smích. Leč nahořklá chuť léčiva se možná schová do vzpomínky.

Lenka Preňková

Po včerejších rozporech došli dr. Jekyll a pan Hyde k závěru, že se musejí nějak dohodnout. Výsledkem je dialog, který jsme se pokusili zachytit.

Jekyll: Hyde, Hyde, tady jste byl doma, ne? Černý humor a ještě anglický...

Hyde: Mno... „Mlčení lady Anny“ bylo jen plošnými loutkami odilustrovaného vyprávění. Vztahy zbyly jen ve slovech. A to ty dva fóry s odklápěcí loutkou nevytrhly.

J: Ale to je vlastně úplně náhražkové řešení. Dva lidi - zrovna ti dva, co to původně hráli (a živě, bez jakýchkoli loutek) prostě do Hronova nepjeli. Ale co můžete mít třeba proti „Klidu a míru venkova“?

H: Ty loutky zrovna dvakrát čitelně nebyly...

J: A co ty dobré nápady a výborné herectví v „Nevhodné pohádce“?

H: Nepopřete ale, že „Špatná zpráva“ je jen anekdota bez hlubšího zázemí!

J: Ale slušně udělaná. Nebudme přepjatí! A „Chvilka klidu“...

H: Je taky jen anekdotka a to ještě trochu rozvláčná. Neříkejte, že nevíte dávno předem, o čem půjde. Kolotoč to jen zdržuje. Ostatně ten předčasný potlesk dosvědčuje, že všichni mají věc za uzavřenou a následující dva konce jsou navíc.

J: Hyde!

H: Vždyť jsem tak moc neřekl. Let's hurry up - za chvíli začíná další performance. Mimochodem: neřikal jste, že poslední povídka měl být Sredni Vaštar? (mizejí za rohem)

PERFORMANCE Č. 10

Písečné sny? Možná. Divák má možnost přistoupit na toto snové a snad trochu přízračné víření. Jeho smysly jsou zapojovány postupně a pokud je ochoten nechat se nést aniž by sám věděl kam, je intenzita prožívání stále větší. Téma? Láska, boj, víra?

Jsem zvyklý si téma pojmenovat, být si jistý, že „to je to“, o čem se hraje. Možná, že je hlavním tématem možnost nahlédnutí někam za hranici řečeného. Pokud bych se pokusila hledat jednoznačnou linku, asi bych se okradla. Ve snu se přesně nepojmenovává, sen jsou symbolické obrazy. Možná si je umíme vyloučit, možná ne. Nahlížíme na ně shora, či zespodu. Vyberáme si, na kterou část obrazu se více soustředíme, aniž bychom měli pocit, že jiná nám uniká. Je zvláštní mít možnost pozorovat zvenci impulsy k novým a novým kontaktům a společně s herci čekat kam cesta povede. Je krásné mít možnost prožít tajemství snu nahlíženého zvenci s otevřenými očima.

Ivana Němečková

Zásah pouze kamenem

Jsem divák. Vstupuji do sálu Sokolovny a ocitám se na pláži bez vody, na poušti bez slunce. Vítám se s přáteli, usedám a očekávám divadlo. Stmívá se, nastává tma. Hru na tmu střídá hra na svělo, očekávání střídá čekání. Čekám na hudbu, pohyb, chuť začít. Dívka se začíná hýbat a pomalu se prohřívá pískem. Tanec v písku a následný příchod postav se mi ztrácí v šeru, významy se topí v mlze. Pokus dvouhlavce o proniknutí k dívce je znařen házením mu písku pod nohy, můj pokus o totéž zásahem kamene do nohy. Následuje zoufalý tanec, rozdvojení a nové pokusy o navázání kontaktu, tentokrát zmařený rafinovaně zakopaným zrcadlem. Obavy z pořezení herců střídají obavy z oslnění diváků a po opětovném zahrabání zrcadla se vrací obavy o nohy aktérů, divoce vířících pískem. Začínám si stále naléhavěji uvědomovat, že nejsem v roli diváka, ale pouhého pozorovatele. Pozoruji, jak noha ruku myje, jak muži spolu obřadně tančí, jak se víří prach a jak se herci potí. Pozoruji, jak mi u nohama padá dívka poskvřená mužovým tělem, pozoruji jeho pískovou koupel, příchod další dívky, pozoruji souboj mužů a najednou pozoruji, že to je asi všechno, a že nastala tma a civilní odchod rituálních tanečníků znamená konec představení číslo 10.

Jiří Pejcha

Tvorba Alternativního studia je v „Performanci č.10“ postavena zcela na improvizaci. Je podpořena schopností komunikovat pohybem, zvládnout impulsy spoluvystupujících, rozvíjet vznikající náladu. Volnost v aranžování figur a snad nedostatečný kontakt postavy s postavou dáv

divákovi volnost všemožného výkladu situací. Přátelům dodržování pevnějších tvarů jsou tímto nastraženy bariéry bránící větší komunikaci s představením. Tito diváci upadají do nezájmu. Jiní diváci upadají do snění. Já jsem snil. Pak jsem se nenásilně probudil a šel klidně domů.

Pavel Němeček

Performance č. 10

Do kruhu hrubého, zrnitého písku nasvíceného bodovým světlem vstupuje člověk. Vstupuje bez rozmyšlení, bez zaváhání klade do kruhu bosou nohu, která tak citlivě bude vnímat doteky drsného písku... A drsné budou i jeho zážitky v tomto kruhu uzavřeného života, ve kterém stále zůstává až jeho tělo padá a škuje sebou v křeči nevědomosti. Všichni aktéři jsou bosí, jejich pohyby pomalé, téměř kočičí, vnímají každý záchvěv svalu. Objevující něco, snaží se nám sdělit to, co ve spěchu života nevnímáme - upozorňují na prožitek pohybu těla, ke kterému se přidává instinkt jako prvotní, základní a nejčistší hybatel vztahů mezi lidmi. Je to poesie, která nechce, aby při jejím sledování fungoval váš rozum.

Když se zujete a zavážete si oči a vyberete kousek cesty o které si myslíte že je před vámi a jdete po ní, zcela jinak vnímáte půdu, po které kráčíte, rukama se jinak dotýkáte toho, co je kolem vás, sluchem jinak vnímáte okolí. A uvědomujete si, co s otevřenými očima nikdy nevidíte. Je to druh obnovování pozapomenutého vztahu ke světu, stejně, jako tato inscenace.

Performance č. 10 je poesie, kterou můžete přijmout a nemusíte. Soubor chce přiblížit, co nám zůstává skryto. Instinkty, které postavám inscenace vládnou jsou daleko přirozenější, než racionalita, kterou se někteří z nás budou snažit inscenaci dešifrovat. Bylo pro mne příjemné nechat se unášet poesii inscenace a připomenout si, že iracionálně hraje v našem životě důležitou roli a že bychom možná neměli rozum tolik přeceňovat, jak se často děje.

Zora Vondráčková

Aby se nerozplynulo, aby se dělo...

Základní kosmické drama prochází skrze člověka. Každého. Otevře-li se této propasti, je si toho alespoň vědom, má-li však v sobě sílu o tom svědčit, možná pomáhá těm méně odvážným ten krok „do nikam“ udělat. Bylo mi nabídnuto být účastníkem tohoto zásadního dramatu. Člověk uprostřed jako jeviště pro hru všech sil, postav, archetypů, praobrazů, které jeho duši více či méně zabývají. Tohle „rozprostrnění“ lidské psychiky do postav a dějů objevíme v nejhlubších vrstvách klasické pohádky. Odkrytí těchto kořenů člověka formou meditativního pohybového divadla je jistě pro tvůrce a řadu diváků objevné, i když na druhou stranu jsem si vědoma problémů některých diváků strávit či uchopit tento „jazyk“ a komunikovat. Meditace gestem, až téměř nefyzickým pohybem - naladuje, sladuje, plyne. Napětí vzniká právě v kontrastu se snahou, aby se dramaticky dělo, vyvíjelo, rostlo. Ono se opravdu DĚLO, a ne pouze plynulo. Nebylo to pro mne opojné noření se do oceánu iracionality (nevědomí) - který řadu z nás láká, přitahuje, ale i děsí. Cítila jsem vědomé hledání místa člověka i v těchto hlubinách. Nenechat se vlnami nevědomé vláčet a být jejich hrůškou, ale ze své vědomé vůle hledat, jít vstříc, volit - komu odevzdám svou perlu.

P.S. Z osobního setkání se členy ASDP vyrostl příjemný pocit, že řád věcí, který na mne z jejich představení dýchá, není ordinován předem a z venku, ale v průběhu klíčí zevnitř, společně mohutní a vydává plody...

Děkují Lenka Preňková

Evropané, od nepaměti bytí militantními režimy, módou, náhodou, ale i vlastní dobrovolnou hloupostí, čas od času hledají útočiště v orientálních, respektive cizokrajných, nejlépe východních kulturách. Východní národy zase s oblibou objevují kulturu evropskou - korejské a zvláště vietnamské inscenace Prodané nevěsty jsou toho jasným důkazem. Na světě je zkrátka krásné. Všechno je v pohybu, všechno se navzájem ovlivňuje, v dobách mezi převraty jsou lidé okouzlováni doslova vším možným. Bystřejší jednotlivci se zvýšenou měrou zabývají budto smrtí a následným převtělením, nebo rozvzpomenutím se na vlastní narození a nejlépe ještě kousek před to. Pomalejší lidé, kteří třeba ani nikomu neublížili - jenom se nestihli tak rychle vyklidit z peronu života - mají smůlu. Musejí chodit do divadla a tam to pěkně schytají.

Diváci odpodledního PERFORMANCE byli ještě navíc nesoustředění - doznávala jim v hlavách slova náměstka

ministra kultury Prokopa, který moc hezky promluvil při zahajovací slavnosti. V této souvislosti nemělo PŘEDSTAVENÍ právě na různých ustláno. Mohlo být dokonce nahlíženo perspektivou zpochybňovatele a nenechavce Woody Allena, který je lakmusovým papírkem každé opravdovosti a neoprávnělosti. Stačí, aby se vedle vás posadil v hledišti, ani ho nemusíte vidět, jen si na okamžik představte jeho přítomnost: Věci i lidé se PŘEDSTAVÍ ve své původní podstatě.

Petr Lébl

Hyde: Uf!

Jekyll: Nemůžete popřít, že to poutá přinejmenším elementární pozornost.

H: Ano. Dík jejich zaujatosti. Ale tím to končí. S žádnou jejich myšlenkou ani emocí nejdu, protože je ke mně nevysílají.

J: Vnímám přeci jejich energii!

H: Doktore, nejste náhodou taky z těch "rozcitlivělých duší", kterým stačí, když někdo z neujasněného přetlaku začne dělat cokoli neurčité extravagantního a...

J: ...něco to ve mně otevírá...

H: ...jako když se napijete z láhve rumu. Ale vážně. Řekněte mi: myslíte, že mají aspoň potuchu, co chtějí říci? Je to vědomé? Je to podvědomé? Je to záměr? Nebo náhoda? Nebo to má být opravdu droga? A kdy to začne být uměním?

J: Když mě to začne emotivně zasahovat. Čímkoli.

H: A to se mi právě nepříhodilo.

J: Jste příliš sarkastický, pane Hyde.

H: Jdu na skleničku. (rázně odchází, Dr. Jekyll za ním)

„JEŠTĚ SKLENIČKU?“

Pamela praví téměř v závěru inscenace „Ještě skleničku“ ke svému neméně notorickému partnerovi: „Jsi bezbarvý, ani ryba ani rak.“ Nechci být zlomyslný, tato větička mi ovšem pomohla formulovat pocit z onoho představení. Nevím totiž, jestli jsem zhlédl sociální drama či nepodařenou komedii. Neujasněnost žánru tropí stejné zádrhele jako nepochopení smyslu dané předlohy. Nejde totiž o bolestnou pout' opuštěných lidí, kteří z důvodů osamocení hledají řešení v alkoholické „smršti“. K ničení všeho, s čím oba kdysi měli alespoň nějaký kontakt, dochází totiž z důvodů vlastní neschopnosti čelit nastalým životním problémům poněkud statečněji a důstojněji. Dle mého soudu scénář trpí nadměrnou rozvleklostí a upovídaností. Představení je navíc postaveno na konverzaci, nedává hercům možnost chvíli odechnout. Herectví, které se mi ovšem jeví jako nejlepší složka inscenace, nectí důležitost výrazného střídání poloh konverzace postav mezi sebou a postav samotných ve vnitřním dialogu. Nedůslednost a nepřesnost zmíněného přináší vzápětí monotónnost hereckého výrazu. Šetrný zásah a úprava textu by inscenaci jistě přispěly.

Pavel Němeček

Ještě skleničku? Jen aby nebyla prázdná...

V jednom dni jsme měli možnost na 62. JH nahlédnout do typicky anglických reálií. ČMUKAŘI z Modřišic nám dali ochutnat suchý humor horroří, soubor z Českých Budějovic D 111 nám zase nabídl ryze nefalšovanou „studenou angličanku“ (ze čtvrtiny Ze Skotska!) smývajících svou anglikánskou upjatost a distinguovanost v alkoholu. Ovšem typizace národů a národností by snad nemusela zacházet až tak hluboce do „národních povah“, že to právě francouzské je hořkosladký šanson s „Eifelkou“ v pozadí. Srdce loutkáře si malounko posteskl, že pro takhle typově vyhraněné postavy příběhu nebyly užity loutky; u nich mohu znakovost a typovost figur naddimenzovat a přejít v zacházení s tímto

Snímek z představení: „Ještě skleničku?“ ASDP Praha

(např. ledovost angl. lady) až do magického nadrealismu a tím podtrhnout ten poněkud netradiční pohled na osud dvou osamělých lidí.

Vím, plynul přede mnou příběh o lidském míjení se a setkávání se pouze na lodičce - skleničce v alkoholovém moři. Leč zmítala mnou občas obava, že v této rovině konverzačních hereckých výkonů by se nepotkala ani matka se synem, byť by šlo o Čapkovu Matku. Příběh, drama, život se rodí ze vztahů, ne ze slov.

Lenka Preňková

Úsměvný konverzační příběh dvou alkoholiků z Paříže - Pamelu a Čezara, kteří se do sebe zamilovali a stále si o tom povídají, zaujal hned z několika důvodů:

1. Bylo vidět, jak šikovně lze vyřešit aranžmá a negovat tak výroky jistého zoufalého divadelního revolucionáře, který prohlásil, že židle jsou na jevišti zbytečné, že tam snad ani nepatří, neboť ponoukají herce, aby si na ně sedali a kromě toho věčného posedávání ani nic jiného nedělali.
2. Představitel Pamelina syna byl podobný zpěvákovi Peteru Nagyovi.
3. V přestávkách mezi jednotlivými obrazy jsme měli možnost připomenout si některé staré krásné písničky Gilberta Bécauda i Edith Piaf. Nejpůsobivěji zazněla asi Bécaudova La place rouge (v překladu

Rudé náměstí) - tam je Bécaud opravdu silný a do příběhu z Paříže nevhodný. Edith Piaf by byla také šťastná že její Milord - po boku Beethovenovy Ódy na radost a alba Zeď od skupiny Pink Floyd - patří do zlatého fondu doprovodné hudby k nejrůznějším účelům.

Škoda, že první hodinka byla nezřetelně vygradovaná, takže někteří diváci neumětelově odešli už v půlce, v domnění, že to skončilo. Kdo zůstal, ten nelitoval - přes všechny zapletenice se Pamela přeci jenom do Čezara zamilovala.

Petr Lébl

Jekyll: Tak jaká byla sklenička?

Hyde: Něco jako metyl-etyl; ale na uši: seděl jsem v 6. řadě a polovinu neslyšel.

J: Mně se zdá, že hrají slušně - zvlášť na to, jak jsou mladí!

H: Hrají... - ale proč tak letmo, že nenechají vzniknout jediný skutečný vztah: Všechny jen črtají, ohlašují slovy. A co ta za vlasy přitážená crazy-komédie s kladivem v hotelovém pokoji?

J: Nerozumíte divadelní nadsázce.

H: Za to ale poznám špatnou angličtinu. A - mezi námi Angličany - tu Pamelinu neomilouvá ani to, že je ze čtvrtiny Skotka.

J: Víte co, Hyde? Zítřka půjdeme raději každý zvlášť. (rozcházejí se)

Z DISKUSNÍCH KLUBŮ

Léčba neklidem

- nedalo se usnout, byli jsme zataženi do hry
- herci zůstali lidmi
- líbily se loutky, předměty, jejich funkčnost
- mrzelo nás, že tempo na konci bylo porušeno poslední povídkou, měla by být umístěna jina
- originalita celého představení
- krásná práce s jazykem

Ještě skleničku

- o čem to bylo
- problém - alkohol
- první půlka odlišná od druhé půlky
- líbily se herecké výkony
- rytmus nulový
- mnoho mluveného slova
- chyběla akce

- představy ztratily počáteční význam
- Eiffelova věž - odjinud, potřela celý význam představení
- hudba - texty neodpovídaly obsahu inscenace

Performance

- oslnění, naplnění, vyprovokování fantazie
- netečnost z hlediska pocitů
- varianty výkladu symbolů:
 - narušitelé světa dívky žijící ve svém světě - bez závěru spor dvou etik (kultur)
 - pouze vnějškově pohybové odehrané, nevědí co sdělují, co tím myslí
 - chyběla spojovací nit, zobecňující děj
 - byl důležitý osobní pocit
 - jak vzniká takové představení? Není působivost v tom, že se jedná o něco netradičního? (pohybové divadlo)
 - jiná skupinka našla konec

NÁRODNÍ PŘEHLÍDKA DĚTSKÝCH RECITÁTORŮ A RECITAČNÍCH KOLEKTIVŮ

Nepřilíší vydařeně nazvaný obor „tvořivé dramatiky“, či ještě nesmyslněji „dramatiky“ (dramatika je, pokud vím, souhrn dramatických prací, tedy věc povýše literární, o což tady asi nejde, a buď jak buď jiná než tvořivá být nemůže, neboť by již nebyla dramatikou, nýbrž grafomanikou) kromě Dětského divadelního léta má každoročně ještě jednu přehlídku: Národní přehlídku dětských recitátorů a recitačních kolektivů - zjednodušeně řečeno Wolkrův Prostějov pro děti. Ač (či právě proto?) mladá, teprve jedenadvacet let, velmi stěhovavá: 1972-1975 Svitavy, 1976-1980 Příbram, 1981-1991 Mělník; naposledy, v roce 1992 ji přichýlilo Ústí nad Orlicí.

Ústí nad Orlicí se tedy stává Mekkou dětských recitátorů a recitačních kolektivů, kteréžto vymezení však není radno chápat v tak úzkém slova smyslu, jak na první pohled vypadá. Textové východisko a základ by měly být určující, nevylučující se však ani další prostředky, a tak lze na této přehlídce (podobně jako na Wolkrově Prostějově) vidět i loutky, rekvizity v nejrůznějším použití, výraznou pohybovou složku apod. Tvář přehlídky se teprve hledá a proměňuje - lépe než o tradici je tedy lepší zmínit se o obecných faktech a programu posledního ročníku.

Národní přehlídka dětských recitátorů a recitačních kolektivů se koná v třetím květnovém víkendu v Ústí nad Orlicí.

Recitátoři a recitační kolektivy jsou vybírány na základě krajoých přehlídek a kol konaných v březnu až dubnu.

Semináře se zaměřují spíše na školu. Jsou týdenní, začínají před přehlídkou a pokračují po ní. Účastnický poplatek je 350 - 500 Kčs, za což je jim poskytováno ubytování a sám kurs. Uzávěrka přihlášek je v půli dubna na adrese ARTAMA, Sněmovní 7, 118 22 Praha 1.

K přehlídce byla vydána programová brožura. Zpravodaj při přehlídce nevychází.

Program 21. národní přehlídky v Ústí nad Orlicí 22.-24. května (díl 21.-28. května):

MODRÝ BAZÉNEK Plzeň: H. a E. Koutovy, R. Nováčková - O člověčkově

7. ROČNÍK ZŠ Sádek lidová poesie - Betlém

HOPÁČEK ZUŠ Ostrov nad Ohří: Zuzana Renčová - Pastýřka

DDS ZUŠ Žamberk: lidová poesie - Čí holka bude

ZUŠ Mělník: Emanuel Frynta - Samí známí

ZUŠ Písek: Milena Lukešová - Jak se nebát strachu

DRAMATICKÝ KROUŽEK ZŠ Masarykova, Valašské

Meziříčí: autorské pásmo žáků 7. třídy - Čím budu
DĚTSKÝ RECITAČNÍ SOUBOR ZŠ Ležáků, Hlinsko
v Čechách: Miloš Macourek - Makaróny jdou na procházku
SLUNÍČKO ZŠ Smolkova, Praha 4: výběr básní - Veselé cestování

ÁČKO ZŠ Sokolovská, Třebíč: Hana Doskočilová - Diogenes v sudu

DDS ZUŠ Žamberk: pásmo nonsensové poesie - Ostrovy

Sólových recitátorů bylo 54: v každé ze tří kategorií po osmnácti.

Semináře:

A - Neurolingvistické programování (Hana Stanek-Vesecká)

B - Praktikum literárně dramatické výchovy (Eva Kaderková)

C - Cesty ke slovu: pět smyslů, zážitků, představivost, vlastní zkušenost, fantazie, slovo, obraz (Nina Martůnková)

D - Seminář k problematice hodnocení dětského vystoupení (Eva Machková, Soňa Pavelková).

Co dál? - ptají se vedoucí dětských divadelních souborů, když jejich děti dětmi přestávají být. Život nekončí ve čtrnácti a svět na hranicích prachatického a ústeckého katastru. Je tu Šrámkův Písek, Loutkářská Chrudim, Wolkrův Prostějov, Jiráskův Hronov...

DON QUIJOTE DE LA ANCHA

Pohled na tlustou, polštář vycpanou vychovatelku kominického učiliště Anču (též Sancho), hubeného o chůdi prodávajícího profesora španělštiny (též Dona Quijota), na scénu s větrným mlýnem a vzdálenými kopci z tmavě modré tkaniny, vše za zvuku táhlého Ravelova Bolera slibuje zajímavý zážitek. Inscenace je spíše sledem kabaretních scének, které jsou spojeny jakýmsi pseudo vztahem profesora a neforemné vychovatelky. „Vztah“ nemá jiný cíl než uzavřít scénky do určitého rámce. Při této produkci je ve velkém rozsahu využíváno publikum - jsou z něj vytahovány všechny postavy, které profesor potřebuje. Jestliže má hra podtitul didaktická klauniáda a jestliže čerpá z odkazu Komenského (jak se tvrdí v programu) měly by z těchto postav být nenásilnou formou vytvoření klauni. To se ale neděje a v určitých chvílích se akce s publikem pohybují na hranici trapnosti. Nejde o hru na kterou by vytipovaní jedinci přistoupili dobrovolně (kromě několika případů), jde o příkaz. Pro diváky na jevišti by tato hra měla být stejně zábavná jako pro ostatní publikum. Ale ten pocit jsem ve většině případů neměla. Diváci na scéně jsou zneužití k druhu humoru, který využívá horší lidské stránky. Publikum se směje schopnosti profesora (Zdeňka Mazače) manipulovat s lidmi vtaženými na jeviště. A to je smích, který od něčeho neosvobozuje. Očekávaný zážitek se nekonal.

Zora Vondráčková

Metodik ARTAMA Milan Strotzer nám do redakce přinesl následující dopis jehož obsah by mohl zaujmout i vás:

Ahoj Milane

Zdravím Tě z Bestřece, kde je věč v li-tě moc dobře. Enom mě zlobí, že do ARTAME, do Prahy se nemožu dovo-lať. Jož sem to zkóšela aspoň stokrát a furt to enom pipá. (Teda abech ne-lhala, dvakrát sem se dovolala, ale tos tam zrovna nebel.) Tož rači pišo. Dyť mě trápi zly svědomí, že sem ne-zařídila, co sem slíbila. Nedošla sem na odbornou radu 15.-16.6., nenapsa-la jsem článek do AS o krajských pře-hlídkách. Nezvládla jsem to, protože se na mě nahrnulo spoustu práce - dodělavka několika představení v ZUŠ, vystoupení, vystoupení, vy-stoupení..., problémy s novým ře-ditelem, kopa písemných úkolů do školy (studuju dálkově dram. vých, na DAMU), stěhování třídy. Viš, běla sem z toho na nervy, aj sem zhubla. Tedke je to už dobro, mám prázdnine a za chvíli - 2.8. se vydám do Hronova! Tož na viděno!

Ahóóó

Alena Petrová

A protože bylo přiloženo i oznámení: Melancholik Modroočko a Alenka Bláznivá budou oddáni 1. srpna 1992 v chrámu Páně ve Velké Bystřici...!

Alena Petrová & Petr Palarčík
je naší milou povinností popřát šťastnou cestu (a ne jenom do Hronova!)

Výstava přeci jenom bude

Jestě před uzávěrkou jsme se dozvěděli, že výstava kostýmů Jity Řihové-Kováčové přeci jenom bude, protože se Turkům nepodářilo roz-trhat všechno. Některé kostýmy jsou prý dokonce neporušené a v nejbližších dnech je můžeme přivítat i u nás.

-BL-

Vydává organizační štáb

62. Jiráskova Hronova

Šéfredaktor:

Luděk Richter

Redaktoři:

Lenka Preňková

Zora Vondráčková

Petr Lébl

Pavel Němeček

Technický redaktor: Marek Zhibo

Tisk: Grafické závody Hronov, s. r. o.

Cena: 2 Kčs

